

İhlası kazanmanın ve muhafaza etmenin en müessir bir sebebi, rabita-i mevttir.

Ey hizmet-i Kur'anîyede arkadaşlarım!

İhlası kazanmanın ve muhafaza etmenin en müessir bir sebebi, rabita-i mevttir.

Evet, ihlası zedeleyen ve riyaya ve dünyaya sevk eden, tûl-i emel olduğu gibi; riyadan nefret veren ve ihlası kazandıran, rabita-i mevttir. Yani ölümünü düşünüp, dünyanın fânî olduğunu mülahaza edip, nefsin desiselerinden kurtulmaktır.

Evet ehl-i tarîkat ve ehl-i hakikat, Kur'an-ı Hakîm'in **كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ۚ إِنَّكَ**

مَيِّتٌ gibi âyetlerinden aldığı dersle, rabita-i mevte sülûklarında esas

tutmuşlar; tûl-i emelin menşei olan tevehhüm-ü ebediyeti o rabita ile izale etmişler. Onlar farazî ve hayalî bir surette kendilerini ölmüş tasavvur ve tahayyül edip ve yıkanıyor, kabre konuyor farz edip; düşünce düşünce nefsi emmare o tahayyül ve tasavvurdan müteessir olup

uzun emellerinden bir derece vazgeçer. Bu rabitanın fevaidi pek çoktur. Hadîste **أَكْثَرُوا**

ذَكَرَ هَادِمِ اللَّذَّاتِ - أَوْ كَمَا قَالَ - yani “Lezzetleri tahrip edip acılaştırıran ölümü çok zikrediniz!” diye bu rabitayı ders veriyor.

Fakat mesleğimiz tarîkat olmadığı belki hakikat olduğu için bu rabitayı ehl-i tarîkat gibi farazî ve hayalî suretinde yapmaya mecbur değiliz. Hem meslek-i hakikate uygun gelmiyor. Belki âkıbeti düşünmek suretinde, müstakbeli zaman-ı hazıra getirmek değil belki hakikat noktasında zaman-ı hazırdan istikbale fikren gitmek, nazaran bakmaktır.

Evet hiç hayale, faraza lüzum kalmadan bu kısa ömür ağacının başındaki tek meyvesi olan kendi cenazesine bakabilir. Onunla yalnız kendi şahsının mevtini gördüğü gibi bir parça öbür tarafa gitse asrının ölümünü de görür, daha bir parça öbür tarafa gitse dünyanın ölümünü de müşahede eder, ihlas-ı etemme yol açar.